

Innst. O. nr. 53

(2001-2002)

Innstilling fra sosialkomiteen om lov om endringer i lov 9. mars 1973 nr. 14 om vern mot tobakksskader

Ot.prp. nr. 57 (2001-2002)

Til Odelstinget

1. INNLEDNING

1.1 Sammendrag

Helsedepartementet legger i proposisjonen fram forslag til endringer i lov 9. mars 1973 nr. 14 om vern mot tobakksskader (tobakksskadeloven). Forslagene gjelder:

- hjemmel for myndighetene til å kunne kreve opplysninger om tobakksprodukter
- forbud mot bruk av villedende betegnelser på tobakkspakkene
- hjemmel for å kunne fastsette forskriftsbestemmelser om helseadvarsel i form av bilder e.l. på tobakkspakker
- hjemmel for at kommunestyret kan delegere tilsyn til interkommunalt organ
- flytting av lovens definisjon av tobakksvare fra § 3 til § 1.

Bakgrunnen for forslagene om opplysningsplikt, presentasjon og helseadvarsel er vedtak av Europaparlamentets og Rådets direktiv 2001/37/EF av 5. juni 2001 om innbyrdes tilnærming av medlemsstatenes lover og administrative bestemmelser om fremstilling, presentasjon og salg av tobakksvare. Direktivet stiller krav om at medlemslandene implementerer bestemmelsene innen 30. september 2002, og departementet tar sikte på å implementere direktivet fra samme dato.

Det gis i proposisjonen en oversikt over utviklingen av tobakksskadelovgivning i Norge fram til nå.

Sosial- og helsedepartementet sendte i august 2001 ut på høring forslag til endring av tobakksskadeloven med høringsfrist i november samme år. Departementet har mottatt 108 høringsvar. Av disse hadde 32 instanser ingen merknader til forslagene i høringsnotatet. Med unntak av representanter for tobakksindustrien ga både offentlige og private instanser, herunder Næringslivets Hovedorganisasjon, sin tilslut-

ning til lovforslagene som ble foreslått i høringsnotatet, og som fremmes i proposisjonen.

1.2 Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Bjarne Håkon Hanssen, Britt Hildeng, Asmund Kristoffersen og Gunn Olsen, fra Høyre, Beate Heieren Hundhammer, Bent Høie og Elisabeth Røbekk Nørve, fra Fremskrittspartiet, lederen John I. Alvheim og Harald T. Nesvik, fra Sosialistisk Venstreparti, Olav Gunnar Ballo og Sigbjørn Molvik, fra Kristelig Folkeparti, Åse Gunhild Woie Duesund og Magne Aarøen, og fra Senterpartiet, Ola D. Gløtvold, viser til at Ot.prp. nr. 57 (2001-2002) inneholder forslag til flere endringer i tobakksskadeloven. De fleste av de endringsforslag som fremkommer, er et resultat av Europaparlamentets og Rådets direktiv 2001/37/EF av 5. juni 2001. Dette direktivet handler om en innbyrdes tilnærming av medlemsstatenes lover og administrative bestemmelser om fremstilling, presentasjon og salg av tobakksvare.

Komiteen vil imidlertid også vise til at Regjeringen på en del punkter går lenger enn det som fremkommer som et resultat av dette direktivet. Merknader til de endringer som foreslås utover det som er et resultat av direktivet, vil bli omtalt under de forskjellige kapitler som relaterer seg til disse endringene.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Høyre, Sosialistisk Venstreparti, Kristelig Folkeparti og Senterpartiet, ser det som en fordel å få mest mulig likelydende regelverk over hele Europa. Norge må likevel kunne ha tilleggsregler når de begrunnes ut fra miljø, sosiale eller helsemessige årsaker.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet ser det som en fordel å få et mest mulig likelydende regelverk i hele Europa på dette området grunnet at Europa på mange måter må sies å være ett stort marked som også Norge er en aktiv deltaker i gjennom EØS-avtalen. Det ville derfor også være en fordel for norske bedrifter å kunne ha et mest mulig likt regelverk å forholde seg til. Det legges i proposisjonen opp til at de foreslåtte endringer skal gjøres gjeldende innen 30. september 2002, noe som er i tråd med direktivets bestemmelser.

2. HJEMMEL FOR Å KREVE PRODUKT- OPPLYSNINGER FRA TOBAKKS- INDUSTRIEN

2.1 Sammendrag

Direktiv 2001/37/EF artikkel 6 inneholder krav til medlemslandene om årlig å innhente oversikt over alle ingredienser med mengdeangivelse for alle tobakksprodukter fra produsenter og importører. For å kunne oppfylle Norges forpliktelser etter direktivet er det behov for en klar hjemmel for å kunne pålegge næringen en slik opplysningsplikt.

Det uttales at det er tvil om eksisterende hjemmel for departementet til å kunne innhente opplysninger fra produsenter, importører og forhandlere av tobakksvarer, samt deres fellesorganer, som er nødvendige for at Sosial- og helsedirektoratet skal kunne utføre sine gjøremål, er tilstrekkelig til å kunne pålegge tobakksindustrien en detaljert opplysningsplikt i forhold til produktenes ingredienser og tilsetningsstoffer.

Departementet anser det mest hensiktsmessig at hjemmelen for opplysningsplikt følger direkte av tobakksskadeloven framfor at myndigheten i produktkontrollen overføres til Helsedepartementet.

Det foreslås at tobakksskadeloven § 7, slik den lyder i dag, oppheves og erstattes av en ny bestemmelse om opplysningsplikt til tilsynsmyndigheten. Etter forslaget skal det kunne gis pålegg om utlevering av opplysninger som er nødvendige for å forebygge helse-skade som bruk av tobakk medfører. Departementet foreslår at plikten til å gi opplysninger ikke begrenses til produsenter og importører.

Departementet er av den oppfatning at dersom de opplysninger som produsent eller importør faktisk sitter inne med, er mangelfulle, er det et behov for en hjemmel for å kreve undersøkelser for å vurdere produktets egenskaper og virkninger. Det uttales at den klare hovedregel må være at den som foretar undersøkelsene, normalt produsent eller importør, selv bærer utgiftene til disse undersøkelsene. Det foreslås likevel at Sosial- og helsedirektoratet får adgang til helt eller delvis å fritta produsent og importør fra å betale kostnadene ved slike undersøkelser, dersom det vil føre til et urimelig resultat at industrien må dekke alle utgifter.

Sosial- og helsedirektoratets pålegg om utlevering av opplysninger, eller andre pålegg etter denne bestemmelsen, vil være enkeltvedtak som i tråd med vanlig forvaltningsrett kan påklages. Klageinstans for slike vedtak vil være Helsedepartementet.

Tobakksskadeloven § 7 annet ledd inneholder i dag en særskilt hjemmel om taushetsplikt i forhold til "drifts- og forretningsforhold". Etter departementets oppfatning må det kunne legges til grunn at forvaltningslovens bestemmelser om taushetsplikt er godt kjent, og at det derfor må være unødvendig å bevare en særskilt bestemmelse om taushetsplikt i tobakksskadeloven. Departementet gjør oppmerksom på at forvaltningens taushetsplikt ikke kan være til hinder for at myndighetene kan offentliggjøre detaljerte opplysninger om tobakksvarer, så lenge forretningshemmeligheter beskyttes.

Det uttales at opplysningsplikten i stor grad vil gjelde opplysninger som næringen allerede er i besittelse av, og at den dermed ikke vil innebære vesentlige ekstrakostnader. Forslaget vil imidlertid kunne påføre produsenter og importører noen økte kostnader til undersøkelser av tobakksproduktene. Det uttales at det er vanskelig å anslå størrelsen av de økonomiske konsekvenser forslaget kan medføre for næringen. Departementet viser til at opplysningsplikdens rekkevidde blant annet må fastsettes ut fra en avveining mellom kostnader forbundet med undersøkelsen og nytten av de opplysninger som undersøkelsen skal framskaffe.

Det foreslås at endringen trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

2.2 Komiteens merknader

Komiteen viser til at Direktiv 2001/37/EF artikkel 6 omhandler et krav til medlemslandene om at det årlig skal innhentes oversikt over alle ingredienser med mengdeangivelser for alle tobakksprodukter fra produsenter og importører, og komiteen støtter dette forslaget som fremkommer i direktivet. Det er etter komiteens mening produsenter og importører som er de som har den beste forutsetning for å kunne gi opplysninger om hvilke ingredienser som inngår i de enkelte produkter. Det er også disse som har ansvaret for at disse er forsvarlige.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, har merket seg uttrykket "enhver" i lovteksten og forstår dette som "enhver importør eller produsent av tobakksprodukter" og legger denne forståelsen i lovteksten i § 7.

Flertallet er enig med departementet i at det er produsenter og importører som må bære kostnadene med undersøkelser som departementet med hjemmel i lov ber om, med mindre Sosial- og helsedirektoratet har bestemt noe annet, jf. § 7.

Flertallet vil understreke at det i det enkelte tilfelle foretas en konkret avveining mellom kostnader, kompleksitet og nytte forbundet med undersøkelser og nytten av de opplysninger som undersøkelsen skal fremskaffe.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet mener det er verdt å merke seg at Regjeringen legger opp til å kunne pålegge "enhver" en mulig opplysningsplikt. Dette er etter disse medlemmers mening å gå utover direktivets innhold og intensjon. Disse medlemmer mener at det ikke er naturlig å pålegge andre enn produsenter og importører denne opplysningsplikten, og vil derfor ikke støtte at denne opplysningsplikten kan gjøres gjeldende mot "enhver".

Disse medlemmer er av den oppfatning at det er akseptabelt at produsenter og importører kan pålegges opplysningsplikt og en viss plikt til å foreta undersøkelser. Det er imidlertid viktig å presisere at dette må begrenses til å gjelde undersøkelser som er mulig å gjennomføre innen økonomisk mulige rammer, slik at pålegg om store og meget omfattende undersøkelser ikke skal kunne brukes som et verktøy for å "ta livet av" en uønsket næring. Det er etter disse medlemmers mening naturlig at dersom det er ønskelig med større og meget omfattende undersøkelser fra myndighetenes side for å kartlegge mulige problemstillinger rundt et spesielt produkt, så må dette gjøres for myndighetenes regning, eller at produktet forbys dersom man ikke finner at produktet kan aksepteres innefor de rammer som er gitt for denne type produkter.

Disse medlemmer ønsker ikke at regelen om taushetsplikt skal fjernes fra tobakksskadeloven da en slik regel vil gi den beste oversikt over hvilke regler som gjelder ved behandling av denne typen saker. Dette gjør også at en ikke trenger å kople inn annet lovverk i denne sammenheng.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

"I lov 9. mars 1973 nr. 14 om vern mot tobakkskader skal § 7 lyde:

Den som tilvirker eller innfører tobakksvarer, plikter etter pålegg av Sosial- og helsedirektoratet å gi de opplysninger som er nødvendige for å forebygge helseskader som bruk av tobakk medfører, eller gjennomføre gjøremål etter loven.

Sosial- og helsedirektoratet kan kreve at den som tilvirker eller innfører tobakksvarer, gir opplysninger om tobakksvarens innhold. Departementet kan gi forskrifter med nærmere bestemmelser om opplysningsplikten etter første punktum.

Den som mottar opplysninger etter denne paragrafen, skal med de begrensninger som følger av hans gjøremål etter loven, iakttta taushet om drifts- og for-

retningsforhold som det vil være av konkurransemessig betydning å hemmeligholde av hensyn til den som opplysningen angår."

3. FORBUD MOT VILLEDENDE PRODUKT-BETEGNELSER

3.1 Sammendrag

Direktiv 2001/37/EF oppstiller i artikkel 7 et forbud mot bruk av tekst, navn, varemerker, bilder, figurer eller andre tegn som antyder at en bestemt tobakksvare er mindre helseskadelig enn andre. Det framgår at forbudet blant annet rammer bruk av betegnelser som "light" og "mild". Direktivet vil etter behandling i EØS-komiteen forplikte Norge til å gjennomføre et slikt forbud.

Ved å gi tobakksprodukter betegnelser som "light", "mild", "low tar" eller lignende skapes det etter departementets oppfatning et inntrykk av at disse produktene er mindre helseskadelige enn de øvrige produkter. Det framholdes at vitenskapelige studier imidlertid viser at tobakksprodukter med light-betegnelser ikke er vesentlig mindre helseskadelige enn andre produkter. Det vises bl.a. til at utredning viser at røykere kompenserer for mangel på nikotin i sigaretter med lavt tjære- og nikotinninnhold ved å dra inn hyppigere, ved å øke dybden eller lengden av inhaleringen, ved å røyke flere sigaretter per dag og ved å røyke sigaretter til kortere stumplengde.

Departementet gjør oppmerksom på at alle sigaretter fremdeles skal merkes med en innholdsdeklarasjon der innholdet av nikotin og tjære vil framgå slik at forbrukere vil kunne identifisere en lavtjæresigaret.

Det foreslås et forbud mot villedende produktbetegnelser som i tråd med overgangsbestemmelsene i direktivet skal tre i kraft fra 30. september 2003.

Forslaget vil medføre at næringen må lage nye varenavn og emballasje for produkter som i dag bruker villedende betegnelser. Tilsynet med bestemmelsen antas ikke å ville representere noen vesentlig merbelastning for Sosial- og helsedirektoratet.

3.2 Komiteens merknader

Komiteen viser til at Regjeringens forslag om forbud mot villedende produktbetegnelser er i tråd med direktivets forslag til regelverk. Komiteen er av den oppfatning at det kan synes fornuftig å få et mulig likt regelverk på dette området i hele Europa, og vil derfor støtte det fremlagte forslaget.

For komiteen er det imidlertid viktig å understreke at den enkelte produsent og importør må kunne ha muligheten til å kunne skille mellom sine forskjellige produkter ved blant annet å kunne bruke ulike fargekombinasjoner og lignende.

Komiteen har også merket seg at Regjeringen legger opp til en overgangstid på ett år, noe som er i tråd med det omtalte direktivet. Komiteen støtter

dette forslaget slik at den enkelte produsent og importør vil få en viss tid til å omstille seg. Komiteen vil videre vise til at Regjeringen i forbindelse med fremleggelsen av Ot.prp. nr. 42 (2001-2002) har fremmet forslag om at det gis hjemmel til at Sosial- og helsedirektoratet skal kunne pålegge retting og ilegge tvangsmulkt ved overtredelse av reklame- og merkebestemmelsene i tobakksskadeloven. Denne saken ligger til behandling i sosialkomiteen.

4. HJEMMEL FOR ADVARSELSMERKING I FORM AV BILDER OG LIGNENDE

4.1 Sammendrag

Direktiv 2001/37/EF åpner for at det i forbindelse med helseadvarsel stilles krav om fargefotografier eller andre illustrasjoner for å skildre og forklare helsekonsekvensene av røyking. Direktivet fastsetter at Kommisjonen innen utgangen av desember 2002 skal vedta regler for anvendelsen av slike illustrasjoner som en del av helseadvarselen på tobakkspakninger. Gjennom EØS-avtalen vil disse reglene også gjelde for Norge etter at dette er behandlet i EØS-komiteen.

Det vises til at Canada allerede har innført bestemmelser om advarselmerking av tobakkssvarer som innebærer bruk av illustrasjoner.

Departementet foreslår at ordlyden i § 3 første ledd endres slik at det vil foreligge hjemmel for i forskrift å innføre krav om bruk av illustrasjoner i forbindelse med merkingen av tobakkssvarer. Det understrekes at departementets forslag ikke i seg selv innebærer noen endring av gjeldende rett, men at det åpner for at nye krav til merking kan gjennomføres i forskrift. Departementet vil vurdere forskriftsendringer på dette området etter at endelig regelverk i EU er fastsatt.

Det foreslås at endringen trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer. Det uttales at forslaget i seg selv ikke medfører økonomiske eller administrative konsekvenser, og at utarbeidelse av eventuell forskrift med nye krav vil kreve en særskilt utredning av slike konsekvenser.

4.2 Komiteens merknader

Komiteen har merket seg at departementet ønsker å innføre adgang til å kunne lage forskrifter som skal gi adgang til å kunne kreve advarselmerking i form av fargebilder eller andre illustrasjoner for å kunne vise og forklare de helsemessige følger av røyking.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Høyre, Sosialistisk Venstreparti, Kristelig Folkeparti og Senterpartiet, støtter forslaget til endring av § 3 første ledd.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet vil ikke støtte forslaget om at det gis

hjemmel i loven til å kunne utarbeide denne typen forskrifter. Disse medlemmer er av den oppfatning at dette er en problemstilling som Regjeringen bør komme tilbake til når Kommisjonen har vedtatt de regler som skal benyttes for anvendelsen av denne typen illustrasjoner, som en del av helseadvarselen på tobakkspakningene. Dette skal skje innen utgangen av 2002.

Disse medlemmer vil stemme mot forslaget til endring av § 3 første ledd.

5. HJEMMEL FOR DELEGASJON AV KOMMUNENES TILSYN MED TOBAKKSSKADELOVEN § 6 TIL INTERKOMMUNALT ORGAN

5.1 Sammendrag

I henhold til tobakksskadeloven § 6 femte ledd skal kommunestyret føre tilsyn med at reglene gitt i og i medhold av § 6 overholdes. § 6 bestemmer at lufta skal være røykfri i lokaler og transportmidler hvor allmennheten har adgang. Dessuten er forskrift 15. desember 1995 nr. 990 om røyking på restauranter og andre serveringssteder, internkontroll m.v. (restaurantforskriften) vedtatt med hjemmel i tobakksskadeloven § 6. Denne forskriften gjør et unntak fra hovedregelen i tobakksskadeloven § 6 for restauranter og andre serveringssteder ved at det ikke gjelder et eksplisitt krav om røykfri luft for slike steder.

Det framholdes at i praksis delegerer kommunestyret tilsynet til kommuneadministrasjonen. Arbeidstilsynet fører tilsyn med arbeidslokaler.

Statens tobakksskaderåd fikk i september 1998 i oppdrag fra departementet å foreta en ekstern evaluering av tilsynsmyndighetenes oppfølging av restaurantforskriften. I juni 1999 ba departementet Statens tobakksskaderåd om å supplere den første undersøkelsen med en ny undersøkelse for å få kartlagt hvilke oppfatninger serveringsbransjen og publikum har til praktiseringen av restaurantforskriften.

I rapporten konkluderes det blant annet med at myndighetenes håndhevelse av forskriften er svært variabel. På dette tidspunktet i 1999 utøves det intet tilsyn i ca. 30 pst. av kommunene, og at tilsynet hittil er prioritert relativt lavt i kommuner med lavt antall serveringssteder. Svært mange av tilsynsutøverne mener at ansvaret for det praktiske tilsynsarbeidet helst bør plasseres annerledes enn i dag.

Det framholdes at dagens lovgivning ikke er til hinder for at det praktiske tilsynsarbeidet etter tobakksskadeloven § 6 legges utenfor kommunens egne organer, men at kommunelovens bestemmelser innebærer at kommunestyret trenger særskilt lovhjemmel for å kunne delegere sin myndighet til å treffe vedtak til et interkommunalt organ.

Departementet foreslår at kommunestyret får hjemmel til å delegere tilsynet etter tobakksskadelo-

ven § 6 til et interkommunalt organ. Delegasjonen kan inneholde både det praktiske tilsynsarbeidet og myndighet til å fatte vedtak om granskning, gi pålegg om retting og fastsette tvangsmulkt.

Departementet ser også et klart behov for at den enkelte kommune eller kommuner etablerer et samarbeid med Arbeidstilsynet i forhold til tilsynsarbeidet med serveringssteder, men dette krever ingen endring av loven.

Det foreslås at endringen trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Det uttales at forslaget kan medføre administrative fordeler for kommunene, men at det er vanskelig å anslå hvor stort potensiale med hensyn til rasjonalisering og effektivisering forslaget kan innebære.

5.2 Komiteens merknader

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, er enig i at det er den enkelte kommune som har ansvaret for tilsynet i egen kommune. Flertallet er også enig med departementet i at dette tilsynet kan delegeres til et interkommunalt organ.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet mener at det må være den enkelte kommunes ansvar å føre tilsyn med virksomheten i egen kommune med bakgrunn i de lokale forhold og kjennskap til miljøer, personer og andre forhold som kan spille en rolle for den enkelte virksomhet i området. I enkelte mindre kommuner er kanskje tilsyn mindre påkrevet enn det som kan være tilfelle i større og mer uoversiktlige kommuner. Disse medlemmer er av den oppfatning at en ordning med et interkommunalt tilsynsorgan lett vil kunne føre til unødvendige og byråkratiske kontrollrutiner og rapporter som mange steder vil bidra til mistenkeliggjøring og vanskelige arbeidsforhold. Disse medlemmer støtter derfor ikke dette forslaget til endring av tobakksskadeloven og vil stemme mot forslaget til endring av § 6 femte ledd.

6. DEFINISJONEN AV TOBAKKSVARER - ENDRET PLASSERING

6.1 Sammendrag

Begrepet tobakksvarer er definert i tobakksskadeloven § 3 tredje ledd som "varer som kan røykes, innsnuses, suges eller tygges så fremt de helt eller delvis består av tobakk". Formelt går det ikke fram av loven om definisjonen kun gjelder tobakksvarer i § 3, eller om den samme definisjonen gjelder hele loven. Det uttales at det imidlertid er utvilsomt at definisjonen i § 3 må legges til grunn i hele tobakksskadeloven, og at myndighetenes praktisering av bestemmelsene har lagt dette til grunn. For å gjøre dette helt klart anser

departementet det hensiktsmessig å flytte definisjonen til lovens § 1. Forslaget innebærer kun en teknisk endring av loven og har ingen innholdsmessige konsekvenser.

Det foreslås at endringen trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

7. FORSLAG FRA MINDRETALL

Forslag fra Fremskrittspartiet:

I lov 9. mars 1973 nr. 14 om vern mot tobakkskader skal § 7 lyde:

Den som tilvirker eller innfører tobakksvarer, plikter etter pålegg av Sosial- og helsedirektoratet å gi de opplysninger som er nødvendige for å forebygge helseskader som bruk av tobakk medfører, eller gjennomføre gjøremål etter loven.

Sosial- og helsedirektoratet kan kreve at den som tilvirker eller innfører tobakksvarer, gir opplysninger om tobakksvarens innhold. Departementet kan gi forskrifter med nærmere bestemmelser om opplysningsplikten etter første punktum.

Den som mottar opplysninger etter denne paragrafen, skal med de begrensninger som følger av hans gjøremål etter loven, iakttta taushet om drifts- og forretningsforhold som det vil være av konkurransemessig betydning å hemmeligholde av hensyn til den som opplysningen angår.

8. KOMITEENS TILRÅDING

Komiteen viser til proposisjonen og det som står foran, og rå Odelstinget til å gjøre slikt

vedtak til lov

om endringer i lov 9. mars 1973 nr. 14 om vern mot tobakksskader

I

I lov 9. mars 1973 nr. 14 om vern mot tobakkskader gjøres følgende endringer:

§ 1 nytt annet ledd skal lyde:

Med tobakksvarer forstås i denne lov varer som kan røykes, innsnuses, suges eller tygges såfremt de helt eller delvis består av tobakk.

§ 3 skal lyde:

Det er forbudt å føre inn i Norge, selge eller utdele tobakksvarer som ikke er merket med *advarsel* som peker på farene for helseskade ved bruk av slike. Tilsvarende skal sigarettpakker være merket med en innholdsdeklarasjon.

Det er forbudt å føre inn i Norge, selge eller utdele tobakksvarer som ved tekst, navn, varemerke, illustrasjoner eller andre tegn antyder at et spesielt tobakksprodukt er mindre helseskadelig enn andre.

Den som produserer eller selger tobakksvarer, kan ikke ved symbol eller tekst på pakninger gi egne opplysninger om de helsemessige konsekvenser ved å røyke.

Departementet gir nærmere forskrifter om merkingen etter denne paragraf.

§ 6 femte ledd skal lyde:

Kommunestyret skal føre tilsyn med at reglene i og i medhold av paragrafen her overholdes. *Kommunestyrets myndighet etter denne paragraf kan delegeres til et organ i kommunen eller til et fellesorgan for flere kommuner. Dreier det seg om arbeidslokaler, føres tilsynet av Arbeidstilsynet.*

§ 7 skal lyde:

Enhver plikter etter pålegg av Sosial- og helsedirektoratet å gi de opplysninger som er nødvendige for å forebygge helseskader som bruk av tobakk medfører eller gjennomføre gjøremål etter loven.

Sosial- og helsedirektoratet kan kreve at den som tilvirker eller innfører tobakksvarer, gir opplysninger om tobakksvarens innhold. Departementet kan gi forskrifter med nærmere bestemmelser om opplysningsplikten etter første punktum.

Sosial- og helsedirektoratet kan kreve at den som tilvirker eller innfører tobakksvarer, skal legge frem en representativ prøve av produktet eller iverksette undersøkelser som er nødvendig for å vurdere et produkts egenskaper og virkninger. Kostnadene ved slike undersøkelser bæres av vedkommende tilvirker eller importør. Sosial- og helsedirektoratet kan bestemme at kostnadene helt eller delvis skal dekkes av det offentlige.

Sosial- og helsedirektoratet kan selv iverksette slike undersøkelser, og kan pålegge tilvirker eller importør å bære kostnadene ved undersøkelsen. Kostnadene er tvangsgrunnlag for utlegg.

II

Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer. Kongen kan sette i kraft de enkelte bestemmelser til forskjellig tid.

Oslo, i sosialkomiteen, den 28. mai 2002

John I. Alvheim
leder

Harald T. Nesvik
ordfører

Åse Gunhild Woie Duesund
sekretær